

Vítězná prázdninová fotografie

str. 3–9

Vybíráme z obsahu:

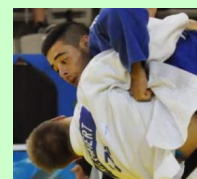
Běžci ze strojárny

str. 9–11

Výlety tříd 1. a 2. B

str. 11–13

Sportovní prázdniny V. Kováře

str. 13–14

Světový úspěch F. Skládala

str. 14–15

Adaptační kurs

str. 17–18

Světluška svítí nevidomým

str. 18

LOŽISKOVINY

Obsah čísla

Milí čtenáři.....	2
Prázdninová fotografická soutěž	3
Strojárna boduje v olomouckém 1/2maratonu	9
Školní výlet 1. B	11
Na výletě s 2. B	12
Moje sportovní prázdniny.....	13
Světový úspěch Filipa Skládala na mistrovství světa v rychlostní kanoistice.....	14
Nový film Jirího Slečky	15
Adaptační kurs 1. ročníku	17
Světluška svítí nevidomým	18

Milí čtenáři,

právě začínáte číst letní číslo našeho časopisu, které Vám nabídne zážitky našich žáků a učitelů z červnového Olomouckého půlmaratonu a především z prázdnin, na které všichni tak dlouho čekali.

Myslím, že každý se mnou bude souhlasit, že prázdniny jsou nejlepším obdobím školního roku. Každý je netrpělivě vyhlíží už od června. Každý má vše dokonale naplánované na rozdíl od školního roku. Je mnohem příjemnější plánovat věci na prázdniny, než si plánovat, kdy se budu učit a kdy psát úkoly. Mnoho z nás už pracovalo, mnoho z nás bylo na táborech, ale stále to nebylo určitě to nejlepší z prázdnin. Já jsem strávila letos dovolenou v Maroku. Jen pro orientaci - Maroko leží v severozápadní Africe a jeho krajina je ovlivněna pohořím Atlas, pouští Saharou a atlantským pobřežím. Mým novým domovem se na týden stalo město Agadir, které se rozkládá na písčném pobřeží Atlantského oceánu. Toto město je zhruba pětkrát větší než Olomouc. Žijí v něm moc milí lidé, kteří se převážně živí pouličním a tržním prodejem. Ovšem jestli si myslíte, že jejich tržnice vypadají jako ty naše, opak je pravdou. Když něco nakupujete u nich na tržnici, užijete si spoustu legrace. První věta, kterou nám řekla delegátka, byla: „Jediné, co oni opravdu umí, je smlouvat.“ A ano, opravdu tomu tak je. Ani si nedovede představit, jak je vtipné, když vám Marokánec začne vyprávět, že jste pohroma pro jeho rodinu, že teď kvůli vám jeho rodina umře jen proto, abyste přestali smlouvat. Přitom když odcházíte od něj z obchodu, protože je zboží pro vás příliš drahé, tak je na vás schopný volat ceny na

Ložiskoviny: studentský časopis, ročník 2014, číslo 10.

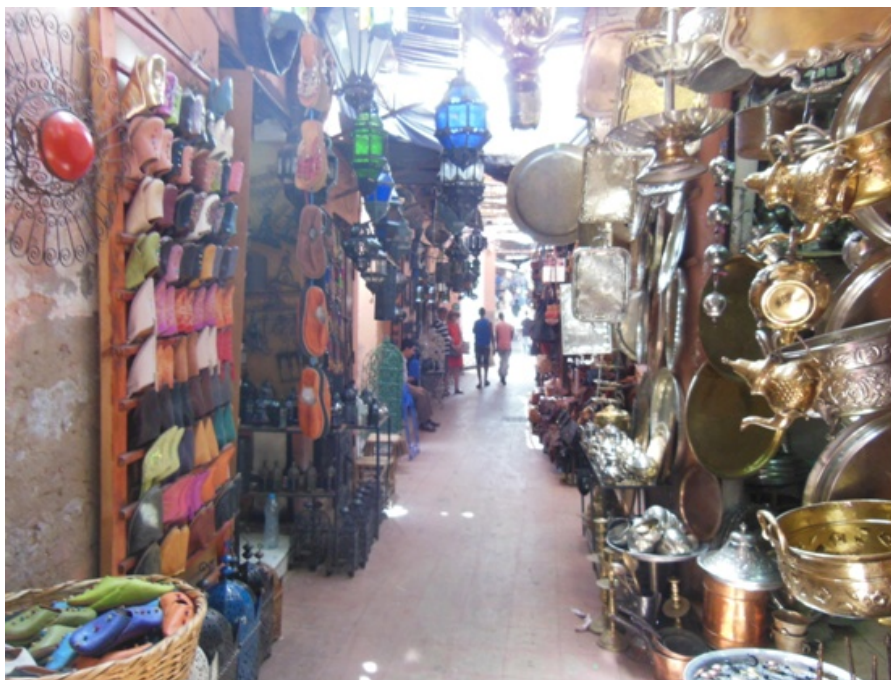
Vydává Střední průmyslová škola strojnická v Olomouci, třída 17. listopadu 49, 779 00 Olomouc

Šéfredaktor Mgr. Renata Provázková, technická redakce Mgr. Jan Kameníček

celou tržnici a snižovat je tak dlouho, dokud si tu věc prostě nekoupíte. Kromě tržnic mě samozřejmě zaujal oceán, velice mě překvapilo, že oceán dokáže natolik ovlivnit počasí. Tak velké vlny, jako byly tam, si nedovede nikdo představit. Líbilo se mi v Maroku natolik, že bych tam dokázala o příštích prázdninách i pracovat.

Markéta Hlochová

Typický marocký trh →

Prázdninová fotografická soutěž

Podobně jako loni, tak i letos jsme na začátku nového školního roku vyhlásili prázdninovou fotografickou soutěž. Z došlých fotografií od studentů i učitelů jsme pro vás vybrali ty nejlepší. Jak uvidíte, nejvíce studentům učaroval západ slunce :-) Děkujeme všem, kteří se soutěže zúčastnili.

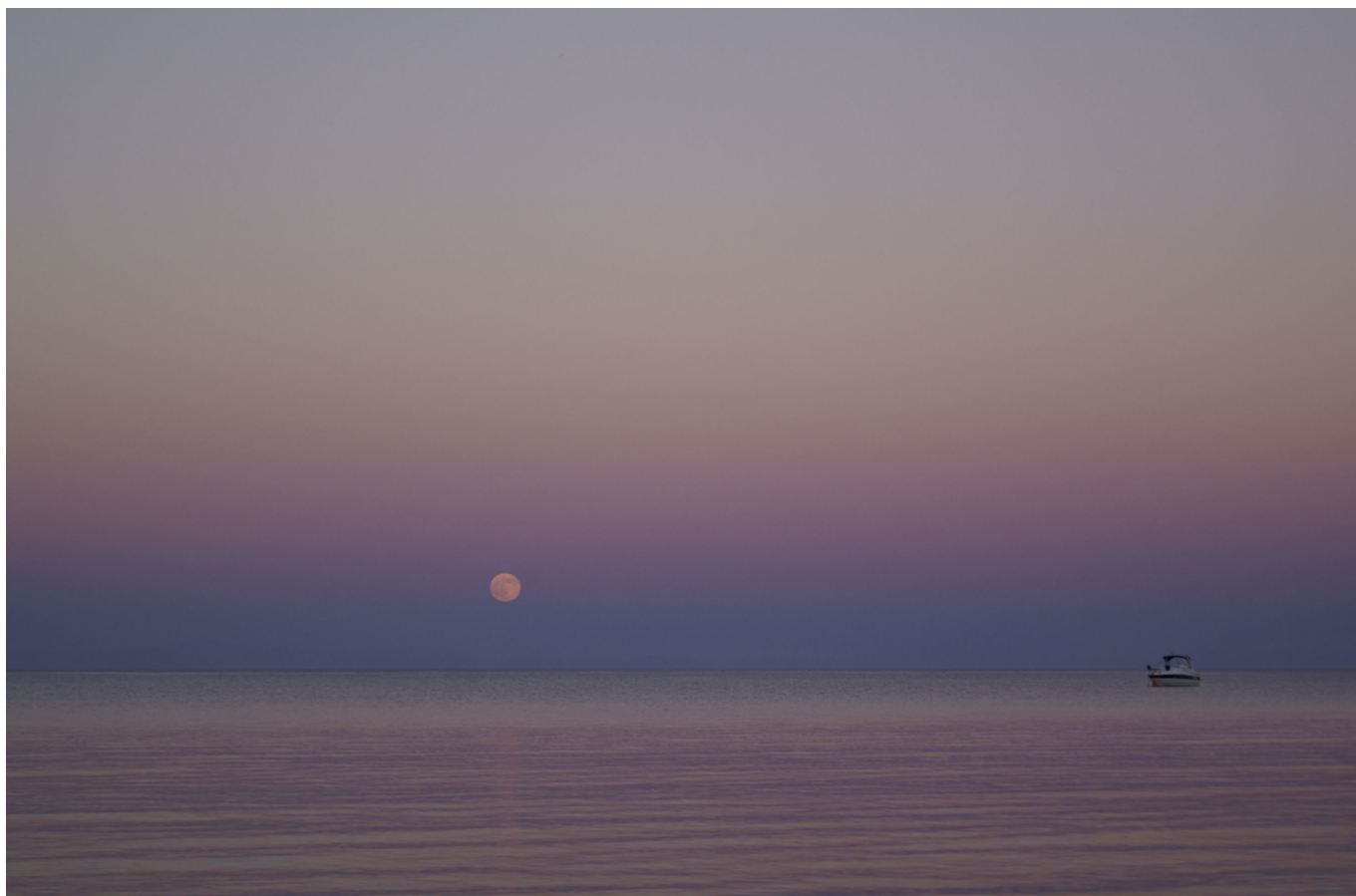
Podkategorie „U vody“

*Vítězná fotografie v celé soutěži:
Západ slunce u moře.
Zaslali Marek Večerka
a Eliška Šindlerová*

Potápění v Chorvatsku. Zaslala Veronika Stachová.

Západ slunce. Zaslal Patrik Lukeš.

*Potápění s želvami.
Zaslala Renata Provázková*

*Chorvatská pláž.
Zaslal Boris Šmárik*

Podkategorie „Památky“

*Obraz Panny Marie,
Vilnius, Litva.
Zaslala Marta
Skopalíková*

*Eiffelova věž v Paříži.
Zaslal Patrik Lukeš.*

Podkategorie „Příroda“

Mořský svět, Praha. Zaslal David Frýba.

Západ slunce v Kovákově. Zaslal David Frýba.

*Cikáda, Chorvatsko.
Zaslal Boris Šmárik.*

Podkategorie „Různé“

*Bedlová královna.
Zaslala Jana Kameníčková.*

Hasičský útok. Zaslal Jan Velký.

Strojárna boduje v Olomouckém ½maratonu

Nahoře zleva: Josef Tvarbožek, Pavel Vařeka. Dole zleva: Kristián Tomeček, Jan Velčovský.

V sobotu 21. června žila Olomouc velkým běžeckým svátkem – 5. ročníkem Mattoni ½ Maratonu. Stejně jako v předchozích letech panovala na trati skvělá atmosféra. Z prvenství se radoval keňský vytrvalec Geoffrey Ronoh časem 1:00:17 a jeho přítel Kipsang časem 1:00:25. Z žen zaběhla nejlépe Edna Kiplagat, která uběhla trať za 1:08:53. Akce se zúčastnili také studenti a vyučující naší školy, kteří běželi ve štafetách. Dosáhli vynikajících výsledků, a přičinili se tak o vzornou reprezentaci školy. Z 99

štafet obsadili studenti ze 3.B, Kristián Tomeček, Jan Velčovský, Pavel Vařeka a Josef Tvarbožek, krásné 3. místo. Štafeta tvořená studenty 2.A, Romanem Menšíkem, Danielem Synkem, Filipem Tvrným a Štěpánem Chvátalem, se umístila na 5. místě. Zahanbit se nenechali ani vyučující. Ze 183 štafet se štafeta naší školy, ve složení Mgr. Karel Neumann a Mgr. Ondřej Kapuš, umístila na 10. místě. Všem srdečně blahopřejeme! Svědectví některých našich žáků o nejvýznamnější sportovní

události roku 2014 a rozhovor s kolegy, kteří se jí účastnili, si můžete přečíst v následujícím příspěvku.

Co tě vedlo k účasti na 1/2maratonu? Jaká byla tvoje příprava?

Olomouckého 1/2maratonu jsem se zúčastnil již počtvrté, tentokrát jako běžec štafety

Zleva: Karel Neumann a Ondřej Kapuš

2RUN (10 + 11 km). Měl jsem tu čest si zaběhnout celou trasu prvního, druhého a třetího ročníku, a i když mě letos čekala „pouze“ poloviční vzdálenost, poctivě jsem trénoval 2x týdně, abych svým časem nezahanbil svého kolegu.

Jaké jsi měl pocity a dojmy z celé akce?

Atmosféra v ulicích města byla i letos parádní, až na mírně hluché místo v

oblasti hejčinských luk. Všem, kteří nás/mě povzbuzovali, patří velký dík a omlouvám se těm, kterým jsem nestihl v té rychlosti zamávat.

Oceňuji i vražedné tempo žakovských štafet, které jsem se snažil dostihnout, ale nepodařilo se.

Těším se na další skvělé ročníky a doufám, že budu stíhat příští rok více štafet i z jiných ročníků.

Ondřej Kapuš

Moje dojmy z 1/2maratonu jsou smíšené. Je to můj 2. ročník a už jsem se těšil, věděl jsem zhruba, co mě čeká. Klasicky mě provázely nervy, ale měl jsem podporu – rodinnou, kamarádkou i učitelkou. Byli jsme se spolužáky natěšeni na letošní ročník a řekli jsme si, že to musíme zvládnout do 3. místa. A také se

tak stalo. Běželi jsme na čas 1:30, na trase se obdivně podíváš, jak kolem tebe proběhnou černoši a jedeš si dál své tempo. Psychika hrála svoji roli, ale dokázali jsme se „hecnout“ a vydat to nejlepší, co v nás bylo. Když jsem běžel 3. km, podávali mi lidé ruce a já je do nich plácal. A když jsem viděl postiženou holčičku, skoro jsem zastavil, abych ji mohl také plácnout do nastavené dlaně. A ona začala skákat radostí,

skoro se rozbrečela. Byl jsem rád, že jsem udělal radost člověku, co si maratón nikdy nezaběhne.

Kilometr před cílem jsem byl vyčerpaný, ale naštěstí mi jeden běžec dal energetický nápoj a pomohl mi dát do toho vše. Poslední metry jsem dosprintoval.

Jan Velčovský

Na půlmaratonu jsme běželi štafetu ve složení: Roman Menšík, Daniel Synek, Filip Tvrdý a já, Štěpán Chváta.

První, co mě šokovalo při mém příchodu na náměstí, byl počet lidí. Celé Horní a Dolní náměstí bylo úplně přeplněné lidmi. A tak jsem se vydal k orloji, kde bylo místo srazu s mými spolužáky. Po hodinovém čekání na Filipa jsem měl už husí kůži a drkotaly mi zuby.

Asi 5 minut potom, co přiběhl 3. úsek naší druhé školní štafety, přiběhl konečně i Filip. Vypadal jako na pokraji kolapsu, byl celý rudý, úplně z něj lilo a nemohl ani mluvit, jak byl zadýchaný. Podal mi čip a já vyběhl. Běžel jsem na Gorazdovo náměstí, potom k univerzitě, dále na vlakové nádraží a k atletickému stadionu. U stadionu jsem měl krizi, ale kousek ode mě byla občerstvovačka, a tak jsem doufal, že se napiju. Pití bylo naneštěstí v kelímcích a víc jsem se polil než napil. Při běhu do kopce po dlažebních

kostkách jsem si přál jediné – ať už jsem v cíli. Když jsem se dostal ke Koruně, čekal jsem, že už poběžím nejkratší cestou na náměstí, ale byl jsem nemile překvapen. Musel jsem běžet ještě k Okresnímu soudu a pak až na náměstí, opět do kopce. Při doběhu do cíle jsem se vyhecoval a předběhl jsem dokonce běžce z jiné štafety.

Svých 6 kilometrů jsem běžel zhruba 23 minut. A jako štafeta jsme skončili celkové pátí v čase 1:35. Po doběhu jsem si musel sednout. Dostal jsem tašku plnou pití, medaili, müsli tyčinku a spokojeně se vydal náměstím na tržnici, kde jsem měl sraz s rodiči, kteří mě měli odvézt domů. Po cestě nás ale ještě vyfotila paní učitelka Kalvachová.

Celkový pocit ze závodu nám dobrý. Nemám sice rád takhle masové akce, ale tohle bylo něco jiného. Jsem také rád, že po půl roce marodění jsem zaběhl tak dobrý čas.

Štěpán Chvátal

Stály jsme v úschovně věci a staraly se o zavazadla běžců. Na stanovišti nás bylo asi 30. Atmosféra byla příjemná, pohodová, jen byla znát nervozita běžců. Asi po 30 – 60 minutách po startu začali dobíhat lidé ze štafety a sdělovali nám svoje pocity. Běžci ocenili po dlouhé a namáhavé trase pojezdové sprchy. Stály jsme v úschovně věci a staraly se o zavazadla běžců.

**Kateřina Hošková
a Kristýna Bartošková**

Všichni běžci ze strojárny na Dolním náměstí. Štěpán Chvátal na prvním schodě první zprava.

Školní výlet 1.B

Měsíc červen spolu s těmi dalšími prázdninovými patří mezi naše nejoblíbenější. Je doba výletů, na které se vždycky moc těšíme.

Náš školní výlet začal odjezdem od naší školy do Karlovy Studánky, odkud jsme se vydali rozmanitou přírodou přes Bílou Opavu k chatě Švýcárna na Pradědu. Od Švýcárny jsme se přesunuli k chatě Barborka, na které jsme byli ubytováni během

našeho lyžařského kurzu. Po krátkém občerstvení se naše skupina vydala k vysílači Praděd, ze kterého jsme po krátké přestávce sešli na Červenohorské sedlo, kde na nás čekal autobus, který nás převezl do Velkých Losin, k našim chatkám, ve kterých jsme strávili noc. Ubytování nebylo zrovna na úrovni hotelu, ale v

celém areálu jsme si užili mnoho zábavy, například jsme si zahráli fotbal nebo házeli diskem. Nejvíce nás všechny ale bavilo opékání špekáčků u ohně. Následující den nás pan

učitel Neumann vzal do nedaleké ruční papírny ve Velkých Losinách, o které nám řekli mnoho informací a je zajímavé, že i po tolika letech papírna pořád funguje. Po prohlídce jsme se přesunuli z papírny k areálu, ze kterého nás autobus odvezl na oběd do Dubicka a následně ke škole, kde jsme se rozešli a dopravili domů. Myslím, že mluvím za všechny,

když napíšu, že nás výlet velmi bavil, opravdu jsme si ho užili a už teď se těšíme na příští školní výlet, který bude určitě stejně nebo možná i více zábavný a záživný jako tento.

**Robert Kameníček
a Martin Navrátil**

Na výletě s 2. B

Ve dnech 19. a 20. června byla třída 2.B na školním výletě ve Frenštátě pod Radhoštěm.

Frenštát pod Radhoštěm je od Olomouce vzdálen necelých 100 kilometrů, my jsme si zvolili jako nejlepší dopravní prostředek vlak. Vyjžděli jsme z hlavního nádraží v Olomouci ve čtvrtek v 7:45 ráno. Jeli jsme vlakem Eurocity, takže jsme naštěstí nezastavovali na každé zastávce, ale jen v Hranicích, kde jsme čekali, než projede

Pendolino směrem na Prahu a pak až ve Valašském Meziříčí, kde jsme přestupovali na osobní vlak do Frenštátu.

Do frenštátského kempu, kde jsme měli být ubytovaní, jsme došli procházkou kolem řeky. Po příchodu do kempu jsme ke vši smůle zjistili, že tam zrovna probíhá nějaká cyklistická soutěž a že se budeme moci ubytovat nejdřív až ve 3 hodiny odpoledne. Naštěstí naše paní učitelky Vladislava Heglasová a Renata Provázková

vymyslely skvělé řešení. A to takové, že jsme si odložili věci v hlavní budově kempu, dali si pauzu na oběd a poté se vydali do nedalekého aquaparku. Tam jsme si to všichni náramně užili, i přesto, že ke konci nebylo zrovna slunečné počasí a vypadalo to, že bude pršet. Po návratu do kempu jsme se mohli ubytovat na našich již volných chatkách, zahrát si fotbal a také si dát chvíli přestávku na odpočinek a vybalení si svých věcí.

Navečer jsme grilovali, stejně jako ostatní návštěvníci kempu, většinou z Polska, ale byl tam i pár na motorce až z Finska. Večerka byla ve 22 hodin, ale to ještě nikdo spát nešel. Možná kvůli litrům vypité Coca Coly, kterou jsme si koupili v Penny marketu, který stál zhruba 5 minut pěšky od kempu.

Na druhý den jsme vstávali okolo 9. hodiny, nasnídali se a pomalu začínali balit si své věci a připravovat se na cestu zpět domů. Na nádraží jsme došli opět pěknou procházkou

kolem řeky Bečvy, poté nasedli do lokálky směr Valašské Meziříčí a po přestupu jsme už jeli dále přeplněným rychlíkem do Olomouce. Výlet jsme si všichni užili a doufám, že se do frenštátského kempu opět

příští rok vrátíme.

Jan Velký

Moje sportovní prázdniny

Již několik let se věnuji judu. Během prázdnin se v Praze uskutečnil Evropský turnaj juniorů, na kterém samozřejmě nemohla chybět česká výprava a samozřejmě jsem tam nemohl chybět ani

většina účastníků turnaje zdokonalovat své schopnosti ať už fyzické, či technické. Soustředění se taky zúčastnila česká seniorská reprezentace, takže na kvalitu jsem si opravdu

stěžovat nemohl. Nicméně jediné, co se mi moc nelíbilo, bylo ranní běhání. Boty jsem si obouval snad ještě ve spánku a běh zvládal jen díky setrvačnosti. Po běhu snídaně, hodinku odpočinek a potom zase hurá na trénink.

Tréninky na takovýchto akcích probíhají následujícím stylem: co nejrychlejší rozsvička, malé potahání v podobě nácvičku chvatů a pak už se jenom bít a bít.

A my se řezali a řezali. Pamatuju si jeden zápas s klukem z Rumunska, kde jsme do sebe šlapali a ani jeden z nás nechtěl ustoupit, z čehož poté vyplynulo pár ošklivých pádů na parkety a

já. Závodů se zúčastnila evropská judistická špička a nechyběli ani závodníci z exotických zemí, jako je třeba Brazílie.

Nutno říct, že jsem se moc dobře nepředvedl a můj skvělý útek ze soupeřova chvatu byl ohodnocen ipponem pro soupeře, tudíž jeho výhrou a mojí prohrou. No co, řekl jsem si, snad se povede, alespoň na campu.

Camp se konal ve sportovním areálu města Nymburk, kam se přesunula

„přibítí“ na hlavu.

Celkově se mi v Nymburku líbilo, napomohla tomu i přátelská atmosféra, která po celou dobu panovala, dobré jídlo, možná i regenerace v podobě wellnes bazénů. Nejvíc mě ale překvapilo, když jsem tam hned první den viděl naši velice úspěšnou oštěpařku a jejího trenéra.

Po této sportovní akci mě čekal zaslouženě nejdelsí odpočinek o těchto prázdninách. Tedy „celý“ jeden týden a potom alou na další soustředění.

Václav Kovář

Světový úspěch Filipa Skládala na mistrovství světa v rychlostní kanoistice

Žák 3. ročníku Filip Skládal potvrdil skvělými výkony v letošní sezóně svůj sportovní talent a zařadil se mezi juniorskou

světovou elitu v rychlostní kanoistice. Filip Skládal je členem Kanoistického oddílu Olomouc. Spolu s Jakubem Zavřelem

vybojoval v deblkajaků v závodě na 1000 m v červnu na mistrovství Evropy stříbrnou medaili a o měsíc později šokovali opět stříbrnou medaili na mistrovství světa v maďarském Szegedu. I když jsou oba sportovci členy reprezentace od třinácti let, posádka spolu vytvořili až letos a jak sami tvrdí, stříbro na MS překvapilo i je samotné. Filip Skládal je výborný vytrvalec a v závěru světového závodu dokázal nasadit ďábelsky rychlé tempo, kterým dvojice ve finálových 250 metrech až neuvěřitelně zaútočila na medailové pozice.

Oba závodníci pravidelně trénují s ostatními kanoisty a veslaři na řekách Moravě a Bečvě. Co se skrývá za světovým úspěchem Filipa Skládala a jeho parťáka? Kvalitní příprava, tvrdá tréninková dřina, vyrovnaná psychika během závodu a v neposlední řadě souhra obou sportovců.

Oba závodníky čeká na podzim přestup do USK Praha. Trénovat zůstanou nadále

ve svých klubech. Filip Skládal zůstává i v letošním školním roce žákem naší školy, která talentovaným sportovcům umožňuje skloubit náročné studijní povinnosti s časovým rozvrhem tréninků a

závodů. Filip Skládal díky smyslu pro disciplínu a zodpovědnost zvládá středoškolské studium bez problémů. Svými sportovními výkony a vystupováním vzorně reprezentuje nejen Kanoistický klub Olomouc, ale také Střední průmyslovou školu strojnickou v Olomouci.

Marta Skopalíková

Nový film Jiřího Slečky

***Půjdem dál* je název již třetího filmu našeho studenta 3. ročníku Jiřího Slečky, který napsal scénář, a jeho kolegy – režiséra Václava Steigera. Jirku jsme požádali o rozhovor k filmu, který vypráví příběh mladých lidí z každodenního života mladých obyčejných lidí.**

O čem je vlastně váš nejnovější snímek, který

má název Půjdem dál?

Jde o drama s psychologickým podtextem, do kterého je zamíchána troška romantiky. Je o Tomášovi, kterému se hroutí svět. Je zoufalý, má noční můry, v práci se mu nedaří a pořád neví čím to je. Jediný, kdo Tomáše drží nad vodou je jeho nejlepší přítel Petr, se kterým si společně s dalšími kamarády jezdí každý rok

vyprázdnit hlavu na Šumavu. Kvůli Tomášově beznaději Petr navrhne, že tento rok pojedou dříve. Petr není jediný, kdo mu pomáhá přežít jeho zoufalství. Kromě Petra se tu objevuje i dívka Ema, která mu pomůže znovu vykouzlit úsměv na jeho tváři.

Kdy a kde se můžeme těšit na premiéru?

Premiéra je

naplánována v půli měsíce října, přičemž místo ještě není stanoveno. Minulý film měl ale vydařenou premiéru v Divadle hudby, takže doufáme, že ať už bude premiéra tohoto filmu kdekoli, bude mít alespoň takový úspěch, jako náš předešlý projekt.

Na kterých místech jste v Olomouci například točili?

Točili jsme třeba v hotelu Arigone, před Úřadem práce, na Magistrátu, v kavárně Opera a pak různě v ulicích Olomouce, přičemž jsme se snažili využít atraktivních zákoutí historické Olomouce, aby bylo prostředí pro oko

diváka na první pohled výjimečné.

Studuješ strojařinu, to není úplně obor zaměřený na film...

Ne, to opravdu není. Všichni, co se na natáčení podílíme, jsme studenti buďto středních, nebo vysokých škol, a to

různého zaměření, přičemž v současné době má skupina George Vision osm lidí. Pikantností je, že málokdo studuje obor, který má co dočinění s filmovým průmyslem. Dá se říci, že jsme amatéři, ale snažíme se učit od těch nejlepších. Například Veronika Špačková, představitelka hlavní ženské role, byl na hostování v Moravském divadle, takže i ostatní

herci čerpají i právě z jejich zkušeností.

Můžeš nám prozradit, jak jste vybírali herce? Probíhal nějaký konkurz?

Původní myšlenka byla taková, že konkurz uděláme. Pak jsme si ale uvědomili, že po zatím posledním filmu, který už byl publikován, což byli Vesničani, se nám mnoho lidí ozvalo, že by se chtěli do dalšího filmu nějakým způsobem zapojit. Tím, že jsem mnoho z těch lidí dopředu znal, nebylo těžké určit, koho si pro role vybereme. U hlavní ženské role jsme opravdu dlouho dopředu věděli, že to bude právě Veronika Špačková, a tak jsme jí roli mohli napsat přímo na tělo.

Více informací a aktuality o filmu Půjdem dál můžete najít na Facebooku a na těchto stránkách:

trailer:

https://www.youtube.com/watch?v=PnrbqQp0_ro

dokument o tvorbě filmu:

<http://youtu.be/iavF5zFCbuU>

spot:

<http://youtu.be/FACIqFLX13g>

red.

Adaptační kurz 1. ročníku

Letošní školní rok zahajovali žáci 1. ročníku opět adaptačním kurzem. Ten zapojuje každého žáka do skupinového dění v nově vznikající třídě, a slouží tak k formování nového třídního kolektivu. Cílem kurzu je poznat se vzájemně v jiném prostředí než na půdě školy. Při různých společných aktivitách se také dají rozpoznat nežádoucí jevy, které se v kolektivu mohou vyskytnout. Snahou adaptačního kurzu je nastartovat proces vzájemné spolupráce ve skupině a

žáků 1. ročníků SPŠS v Olomouci.

Byli jsme ubytováni v

tomu jídlo bylo chutné ,ale často studené a malé porce.

Jiří Hamet

Na chatě Pod Věží jsme se rozdělili do devíti skupin po deseti podle tříd a hráli jsme hry, kde jsme plnili různé úkoly, ať už to byly úkoly fyzické, či logické. Potom jsme za každý úkol dostali různý počet bodů a ti, kteří vyhráli, měli sice mnohonásobně více bodů , ale museli nás obsluhovat u večeře, tím pádem večeřeli jako poslední, takže to vypadalo spíše jako trest za výhru. Hráli jsme také Pevnost Boyard a na různých stanovištích plnili logické a fyzické úkoly. Na závěr kurzu jsme zhodnotili přístup našich instruktorů a to, jak se nám adaptační kurz líbil.

Lukáš Štercl

Adaptační kurz byl velmi akční a zábavný. Nikdy by se

vytvoření sociálních vazeb tak, aby se žáci mohli co nejrychleji zapojit do života školy. Jak hodnotí svůj kurz žáci 1. ročníku, si můžete přečíst v následujících příspěvcích.

Adaptační kurz se konal ve dnech 1. 9. až 3. 9. v Radíkově.

Cílem kurzu bylo seznámení se s kolektivem třídy. Kurzu se zúčastnilo 90

chatkách pro 4 osoby pod radíkovskou věží. Na programu byly hry zaměřené na stmelení kolektivu.

Adaptační kurz se mně líbil, seznámil jsem se svými novými spolužáky a navázal nová přátelství. Co se mi nelíbilo: chatky, které jsou určeny pouze pro letní období. V době konání kurzu bylo špatné počasí a v chatkách byla zima. Naproti

třída asi takhle nesešla. Byla legrace, byla zábava, zkrátka takové pěkné prodloužení prázdnin. Instruktoři nám připravili program, který nás nadchl.

Tadeáš Zemančík

Instruktoři naší třídy 1.C Aleš a Verča byli velmi akční. Zažili jsme s nimi spoustu zábavy. Seznámili nás s různými skupinovými hrami zaměřenými sportovně i na logické myšlení. Jednou v noci nás dokonce vzbudili, museli jsme se jít podívat na

desetiminutovou pohádku, pak jsme šli zase spát. Mrzelo mě akorát nepříznivé počasí,

ale celkově byl kurz skvělý.

Stanislav Zámečník

Světluška svítí nevidomým

Naše škola se každoročně účastní celostátní charitativní akce Světluška, která probíhá vždy v měsíci září. Pořádá ji Nadační fond Českého rozhlasu. Světluška přispívá na speciální pomůcky, na psí vodící pomocníky, či osobní asistenty, díky kterým mohou chodit nevidomé děti do běžných škol a staří lidé

nemusí trávit svůj život v ústavech.

Ve dnech 11. a 12. září prodávali naši ochotní studenti Dominik Šiška, Tomáš Rais, Dominik Rössler, Martin Koutný, Marek Večerka, Filip Urbánek, Martin Grulich, Martin Eliáš, Simona Skácelová a Daniel Vydra

pišťalky, svítící náramky a tykadla. Ke každému zakoupenému sbírkovému předmětu dostávali přispěvatelé pěkný přívěsek na klíče. Za pomoc při sbírce našim studentům děkujeme.

A jak sbírku hodnotí sami žáci?

Kolem 8. hodiny ráno jsme vyrazili do ulic města Olomouce a snažili se vybírat peníze na nákup přístrojů pro nevidomé. Bohužel nám počasí nepřálo, pršelo a ke konci akce jsme byli celí mokří. Prodávali jsme u nákupního centra Globus, většina lidí nám nechtěla přispět, protože spěchala z nákupu domů a také kvůli špatnému počasí se s námi nechtěli zdržovat. Většina starých oslovených lidí měla před důchodem.

**Martin Koutný
a Dominik Rössler**